

TRẢ LẠI TRĂNG SAO

truyện ngắn

DIỄM PHƯỢNG

(Houston, Teas, Hoa Kỳ)

“Nàng đi vay mượn hồn ta
Điễm trang hư vọng bước qua xác gầy
Móng tay nhọn với gót giày
Moi tim nạo óc xác này héo khô”

Thơ **Kiên Giang**

1

Quang cảnh hội trường ở lâu một hôm nay thật vui nhộn; bàn ghế được sắp xếp lại một cách có mỹ thuật. Trên bàn đầy ắp những chai nước ngọt, những đĩa bánh mứt, kẹo, hạt dưa... tất cả hoà chung bầu không khí vui tươi, náo nhiệt. Thêm vào những khuôn mặt trẻ trung, những nụ cười duyên dáng của các cô nữ sinh càng tạo cho buổi tiệc tất niên toàn trường sự hào hứng và long trọng hơn.

Dàn nhạc được đặt ở góc phòng, gồm một tay trống và một tay đàn tài tử. Văn nghệ khai mạc đầu tiên là bản Chiều Tây Đô của nhạc sĩ Long Nhi do bốn cậu nam sinh trình bày. Thỉnh thoảng phía bàn nữ sinh cũng có vài cô nhảy miệng ca phụ họa theo, tạo cho bầu không khí thêm phần thân mật và vui nhộn. Chấm dứt mục hợp ca xong, Yến Oanh được anh trưởng ban tổ chức giới thiệu lên hát bài Tình yêu trả lại trăng sao, điều bất ngờ đó đã làm cho Oanh đỏ mặt, cúi đầu muốn lẩn trốn. Việc có tên Oanh trong tiết mục văn nghệ thật là lạ, vì chính nàng cũng không biết là tại sao nó như vậy. Mấy ngày trước các anh nam sinh có đến mời Oanh tham dự vào phần văn nghệ, nhưng nàng đã quyết liệt từ chối, viện lẽ chưa biết hát và chưa từng hát bao giờ. Sự điều đình với Oanh thất bại, tất cả đều bỏ qua. Không ngờ hôm nay chính tên Oanh lại ở tiết mục đầu tiên, sau phần hợp ca...

Còn đang mang tâm trạng phân vân, Oanh ngồi thừ người ra chưa biết định sao thì trên micro có tiếng anh trưởng ban tổ chức gọi lần thứ hai:

- Mời chị Yến Oanh!

Thu Lan ngồi cạnh bên giục khê bạn:

- Lên đi Oanh, các bạn và thầy cô đang chờ đợi bồ kìa, để gọi lần nữa thì ÔquêÔ đó.

Oanh do dự một chút, đoạn bước ra giữa những tràng pháo tay nổ vang cả lớp. Giọng hát của Oanh thật trong và ấm, thu hút mọi người phải im lặng để nghe cho đến lúc nàng cúi đầu trở về chỗ ngồi mà người ta vẫn còn vỗ tay tán thưởng. Oanh gục đầu xuống bàn xấu hổ. Nàng cảm nhận sự sung sướng len nhẹ vào tâm hồn khi bất chợt khám phá ra kẻ đã tự động ghi tên nàng vào chương trình văn nghệ của lớp mà chính Oanh cũng thấy bất ngờ.

2

Oanh hấp tấp bước vào cửa hậu của phòng trà, thì đúng lúc người ta đang giới thiệu tên Oanh hát. Đứng trên sân khấu phòng trà, Oanh nhẹ nhàng buông những lời ca thanh thót, nụ cười nửa miệng điểm trên vòng môi tươi mọng, làm ngơ ngẩn bao nhiêu tâm hồn đa tình lãng mạn. Bất chợt mắt Oanh như ánh lên một niềm vui khi phát hiện khuôn mặt quen thuộc đó .. Kỷ niệm xa xưa chợt khiến cho nàng xúc động, tiếng hát cũng trở nên rung cảm đến lạ thường.

Đôi mắt của người thanh niên ngồi đơn độc ở góc phòng trà chiếu thẳng đến Oanh, nàng hơi cúi đầu chào khê và hình như anh ta cũng có đáp lại. Hết phiên hát, Oanh tìm cách gặp lại người thanh niên đó trước cửa phòng trà, nụ cười trao đổi đầu tiên đầy cởi mở, Oanh dạn dĩ lên tiếng trước:

- Chắc anh không quên Yến Oanh?

- Oanh nghĩ tôi tề như vậy hay sao?

Nhìn đồng hồ tay, thanh niên tiếp:

- Oanh còn hát ở đâu nữa?

- Xong hết rồi, giờ thì Oanh định về.

- Tôi có thể đưa Oanh về được chứ?

Nhoẽn miệng cười, Yến Oanh gật nhẹ:

- Vậy mình thả bộ, Oanh thích vừa đi vừa nói chuyện vui hơn.

- Tùy ý Oanh, nhưng một lát đừng than mỗi chân nghe?

Yến Oanh bủ môi:

- Anh tưởng Oanh “dở ẹc” như vậy sao?

Người con trai bật cười:

- Mấy năm gặp lại, không ngờ Oanh vẫn còn giữ bản tính “học trò”.

Cô gái thoáng buồn:

- Do cuộc sống đẩy đưa Oanh phải rời trường lớp bước vào kiếp cầm ca cũng để trả nợ áo cơm. Mãi đến bây giờ vẫn chưa cởi bỏ hết những ưa thích của thời cấp sách. Đôi lúc tự nghĩ cũng thấy thật buồn cười.

Nhìn Oanh với một chút cảm thông, thanh niên thở nhẹ:

- Con người với một tính cách riêng thì dù thời gian với năm tháng đi qua cũng khó mà thay đổi Oanh ơi!

Lách người qua cánh cửa kính phòng trà, Yến Oanh chỉ tay về hướng đường Phan Châu Trinh, hai người song bước. Đột ngột ngược mắt nhìn thanh niên một thoáng mỉm cười, Oanh hỏi:

- Anh Thành còn nhớ bản Tình yêu trả lại trăng sao không?

- Làm sao tôi quên được kỷ niệm một thời cấp sách.

Chớp nhanh mi mắt, Oanh:

- Anh Thành biết Oanh hát được bản đó sao mà dám ghi tên Oanh trong chương trình?

- Oanh quên là tôi ở trọ căn gác kế bên nhà Oanh à? Một lần tình cờ tôi nghe trộm Oanh hát nhỏ nhỏ lúc phơi đồ ở hàng rào, đôi khi thì ở sàn nước phía sau... Nghĩa là tôi, một thính giả bí mật mà Oanh không hay.

Yến Oanh cười khúc khích. Thành hóm hỉnh tiếp:

- Ngày xưa... tôi có ý định làm quen với Oanh nhưng thấy cô ca sĩ nghiêm nghị quá nên đâm ra nhút nhát.

Oanh nheo mắt:

- Rồi anh bày ra chuyện ghi tên Oanh hát trong chương trình văn nghệ tất niên hôm ấy để “phá” Oanh phải không?

- Để có dịp quen mới đúng chứ ai dám phá Oanh?

Một chút ngẫm ngợi, Oanh:

- Sau đó thì không thấy anh đến trường nữa?

- Tôi được điện tín gia đình gọi về, rồi bao nhiêu chuyện xảy ra tôi không sao có dịp trở lại Cần Thơ với mái trường Phan Thanh Giản thân yêu nữa. Còn Oanh đã nghỉ học lâu chưa? Duyên may nào đưa đẩy cô nữ sinh tình lẻ lại trở thành ca sĩ phòng trà hay quá vậy?

Đôi mắt thoáng nét buồn, Oanh chậm rãi:

- Thi rớt Tú Tài phần nhứt, nản quá Oanh không thích đi học nữa, kể rồi cuộc sống đầy đưa... Oanh bé nhỏ ngày xưa ở lớp Đệ Nhị C bây giờ đã trở thành một ca sĩ phòng trà. Gặp lại anh thế này, anh Thành có suy nghĩ gì không?

Thành lắc đầu:

- Chính tôi cũng không nghĩ mình sẽ là một nhà văn nhà báo nghèo nàn như hôm nay, đôi lúc có những sự việc không do mình định trước được. Có điều ở đâu hay làm gì cố giữ sao cho tâm hồn yên ổn là đủ.

Con đường về nhà Oanh bỗng trở thành quá ngắn ngủi, dừng trước cổng rào hai người nói những lời chia tay từ biệt.

Giọng Oanh ngọt ngào:

- Biết nhà rồi thỉnh thoảng anh Thành ghé chơi...

Thành hơi gật đầu đoạn quay đi, dáng dấp anh cũng như ngày nào, chẳng có gì thay đổi, ngoài nét khắc khổ do bươn chải trong cuộc sống đã tạo cho anh trưởng thành và chững chạc hơn xưa.

3

Sau ngày gặp lại nhau, Oanh và Thành đã trở nên một cặp uyên ương khăng khít. Đêm đêm Thành đưa rước Oanh đi hát hết phòng trà này đến phòng trà khác. Họ dẫn nhau đi ăn khuya. Tình cảm càng ngày càng tha thiết đậm đà. Thành đã dự định cuộc sống chung đôi, lúc đó có lẽ anh sẽ tìm một công việc khác cho Oanh làm. Đòi nghệ sĩ vui ít, buồn nhiều. Đối với Thành hạnh phúc của một người đàn bà là chồng, là con... thật bình thường trong tình yêu và trách nhiệm, thế đủ rồi. Hơn một lần anh có bàn qua cho Oanh biết tình ý của mình như vậy, nàng vẫn giữ thái độ im lặng. Sự im lặng đó Thành nghĩ nàng không phản đối. Nhưng trớ trêu mà cũng thật oái oăm, Thành không bao giờ nghĩ kết quả thành công bất ngờ của Oanh, chính nhờ ngòi bút biết khai thác khéo léo của anh trên những bài đăng báo trong mục hương sắc ngàn phương giới thiệu các tài năng. Giờ thì tiếng tăm của Oanh nổi nhiều. Nàng được các hãng đĩa, trung tâm băng nhạc mời thu thanh. Các tổ chức đại nhạc hội cũng tranh nhau gọi Oanh cộng tác. Bận rộn rất nhiều với công việc, Oanh ít đi lại với Thành như trước. Có khi Thành đến nhà ngồi đợi cả tiếng đồng hồ Oanh mới về đến, nhưng anh chưa kịp vui mừng đón người yêu thì Oanh đã xua tay:

- Tối anh trở lại nha, giờ em phải đi thu băng...

Thoáng buồn nhưng Thành cố bám víu chút hy vọng để được gần Oanh:

- Anh đưa Oanh đi.

- Đâu được, em đi bằng xe của chủ hãng đến rước.

Rồi không đợi Thành nói gì, Oanh hấp tấp bước ra cổng vừa vặn chiếc xe hơi ngừng lại mở sẵn cửa chờ nàng. Thành nhóng người nhìn theo kịp lúc chiếc xe vừa khuất bóng, anh lặng lẽ nhip gót giày trên vỉa hè quay về.

Tối Thành có trở lại nhưng người nhà của Oanh đã nói:

- Cô tôi chưa về.

“Chưa về”, hai tiếng vang dội vào lòng Thành một nỗi buồn chua xót.

Những ngày sau đó Thành vẫn kiên nhẫn để tìm gặp Oanh, song thời gian được đối diện với nàng thật là ngắn ngủi, hầu như lúc nào Oanh cũng rất là bận rộn. Không nói chuyện với những giám đốc băng đĩa, thì cũng tiếp xúc với các tay tổ chức chương trình đại nhạc hội, hội tuyên, hội thi... Rồi khán thính giả ái mộ, nhà văn, nhà báo... Ôi biết bao nhiêu nhân vật tiếng tăm lừng lẫy đang ve vuốt, câu cạnh nàng. Trước mắt Oanh, hình ảnh của Thành đã trở nên mờ nhạt và có đôi lúc nàng thật sự lãng quên anh.

Không muốn đánh mất người yêu, Thành cương quyết buộc Oanh phải đối diện trực tiếp với chuyện hôn nhân, anh hy vọng sẽ níu kéo được sự thay đổi ở nàng. Nhưng đôi mắt lơ đãng, lạnh nhạt của người đàn bà làm cho Thành nuốt nghẹn nỗi cay đắng trong lòng mình:

- Anh tính sớm như vậy sao?

Oanh hỏi như để cho có hỏi, và Thành chợt hiểu điều hy vọng của anh thật mỏng manh.

- Anh không muốn sống xa em nữa.

Oanh có vẻ không vui:

- Lúc này, ngoài các trung tâm băng đĩa, em đang được các hãng phim ngắm nghé, thời giờ thật là bận rộn không thể tính chuyện cưới xin được, anh hiểu chứ?

Thành nghiêm nghị:

- Vì tình yêu của chúng ta, em có thể hy sinh đôi chút. Chuyện hôn nhân anh đã quyết định rồi...

Oanh gất gỏng:

- Nhưng em chưa muốn.

- Tại sao?

- Không tại sao hết.

Thành buồn bã:

- Oanh, có phải em đã đổi thay?

Nàng quay mặt lạnh lùng:

- Tùy anh muốn nghĩ sao thì nghĩ.

Thành nhìn Oanh, nỗi đau đớn ngậm ngùi ứa tràn qua mi mắt, anh thờ dãi cúi mặt bước đi.

4

Ba mươi năm sau trên đất Mỹ, tình cờ trong một buổi họp mặt của nhóm tổ chức cựu học sinh trường, Thành bất ngờ gặp lại Yến Oanh. Người con gái năm xưa bây giờ đã là một phụ nữ luống tuổi, vóc dáng đổi thay cũng như cuộc đời sự nghiệp của nàng như mây nổi.

Thành đưa vợ và các con đến giới thiệu, Oanh ngỡ ngàng nhìn anh một lúc và nàng chớp cười:

- Không ngờ chúng ta còn gặp lại nhau ở chốn này. Cô ca sĩ Yến Oanh hồi nào bây giờ đã là một bà lão, anh Thành còn nhận được kẻ cũng diễm phúc cho tôi.

Thành vui vẻ:

- Oanh là một bà lão thì tôi còn trẻ hay sao? Thời gian đối với mọi người đã là một quy luật, gặp lại nhau ở chốn này đâu sao cũng đáng quý, tị hiềm làm gì phải không Oanh? Ông xã đâu sao Oanh đi dự họp mặt có một mình?

- Ông ấy mất hơn mười năm rồi. Hiện tại tôi sống với vợ chồng đưa con gái trong một thành phố có tên thật lãng mạn: Thung lũng hoa vàng! Nhờ có dịp về đây dự cuộc họp mặt này mới gặp lại được anh và hân hạnh biết cả chị với các cháu.

Thành nói nhỏ:

- Thời gian qua mau thật, thấm thoát đã hơn ba mươi năm.

Oanh gật đầu chớp mắt buồn:

- Phải, hơn ba mươi năm rồi... kể từ lần họp mặt cuối năm ở trường!

Thành quay nhìn thấy vợ và các con đang bận tít tít chuyện trò với bạn bè cũ, anh khẽ khàng:

- Oanh còn nhớ bản **Tình yêu trả lại trăng sao** không?

Thoáng chút ngỡ ngác, Oanh:

- Anh vẫn không quên?

- Tôi muốn nghe lại bản nhạc xưa, Oanh có thể lên hát tặng cho gia đình tôi?

Oanh hơi xúc động. Kỷ niệm chợt trở về như một giấc chiêm bao. Không đợi người phụ nữ có nhận lời hay không, Thành hấp tấp bước lại ban nhạc ghé miệng thì thầm một hồi lâu với người điều khiển chương trình. Chị trưởng ban tổ chức tươi cười gật đầu đưa mắt nhìn về hướng của Oanh. Khi lời giới thiệu vừa cất lên, Thành lẫn Oanh đều có chung một trạng thái bàng hoàng, ngỡ ngác.... Trong thoáng chốc sự hồi tưởng của hai người cùng lúc trở về khung cảnh họp mặt liên hoan tất niên năm xưa dưới mái trường trung học thân yêu. Và họ, những con người trẻ trung mắt biếc, môi hồng... xôn xao những lời lẽ thì thầm thơ ngây, bên lén.

Yên Oanh thật sự đắm chìm qua lời ca tiếng nhạc, gửi hồn mình trong rung cảm mê say và điều bất ngờ đó đã làm cho Oanh hát thật hay. Sự yên lặng theo dõi của các thể hệ đồng môn đang là khán giả hiện diện trong hội trường làm cho người ca sĩ xúc động. Hai giọt nước mắt rớt xuống vai áo Oanh như thầm kín nói với người xưa lời tạ lỗi:

... “Thôi hết rồi người đã xa tôi. Quên hết lời thề ngày xa xưa. Quên đường đi lối qua ngậm ngùi. Quên thời gian bước đi bồi hồi, hai ta cùng chung lối...”

“Ôi kỷ niệm ngày nào quen nhau. Nay chỉ còn lại niềm thương đau. Sao tình yêu hoá ra hận sâu. Sao dịu êm hoá ra ghen ngào. Cuộc đời tựa chiêm bao... Hết những ước mơ...”

Houston, Texas 10-2-1999

DIỄM PHƯỢNG

(Trong tập **NẮNG NHẬT HOÀNG HÔN**, chưa xuất bản)